

Δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος νὰ μένη ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς αὐτῆς βαθμίδος τῆς κλίμακος· εἰς δὲ τὰ τρυφερά αἰσθήματα παρατηρήθη αἰσιόποτε, ὅτι ἐν ᾧ ἡ γυνὴ ἐξακολουθεῖ εἰσεῖν ἀνοδαίνουσα, ὁ ἀνὴρ σταματᾷ κεκμηκώς καὶ πνευστιῶν. Τούτου ἕνεκα ὁ σπουδαστής μας, φθὸς εἰς τὸ σημεῖον ὅπερ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις του, ἱσταμάτησεν, εὐρὼν αὐτόθι τὸ ἔπακρον τῆς εὐδαιμονίας του, ὡς ἤθελε πράξει καὶ πᾶς τις ἄλλος βλέπων ἐαυτὸν ἀγαπώμενον τοσούτον περιπαθῶς. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν ψυχικῇ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἐπρόφερε μὲ ὕψος λίαν ἀφελὲς τὴν ἀκόλουθον προπετὴ φράσιν.

— Διατὶ ὄχι.

Ἡ Λουκία ἐταράχθη εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἥτις κατέστρεψε τὴν σειρὰν τῶν ὥραιων αὐτῆς ἰδεῶν. — Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις μετ' ἐκπλήξεως ἐνταυτῷ καὶ ἀγανακτήσεως, ἀποσυρμένη ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

Ὅτε ἡρθάνθη τὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος ἀποσπῶμενον ἀπὸ τοῦ ἰδικῷ του, ὁ Ῥοῦμόνδος εἶδεν, ὅτι εἶχε πρὸς στιγμὴν λησμονήσει ἐαυτὸν, καὶ προσβαλεῖ διὰ τῆς φράσεώς του τὸν θερμὸν ἔρωτα τῆς ἐξαδέλφης του. Μολαταῦτα, νομίσας ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν μικρὰν δυσαρτέκειαν ἣν ἡ νεάνις εἰδείκνυε, ἠρώτησε μετὰ μειδιάματος προδίδοντος τὴν πλήρη συνείδησιν ἣν εἶχε περὶ τῆς φράσεώς του. — Τί ἔχεις, ἐξαδέλφη μου;

Ἡ Λουκία, ἐντελὲς δυσηρεστομένη, τὸν ἐπέπληξεν, ὅτι ἐπαίει μετὰ τῶν αἰσθημάτων τῆς, καὶ ἀπειδεῖε πᾶσα λυπηρὰ πράγματα ἢ τοιαύτῃ ἀπάντησις ἐμπεριεῖχε διὰ τὸν ἔρωτά των. Ἡ ἡ ἀπάντησις ἦτο ἑλλειψὶς σεβασμοῦ, καὶ τότε ἡ νεάνις ἰθεῦρε ἐαυτὴν προσεβιβλημένην, ἥ ἡ γλῶσσα τοῦ σπουδαστοῦ, παραδραμεύσα, ἀπεκάλυψε τὸ βάθος τῆς διανοίας του, καὶ τότε αἱ συνέπεται ἦσαν προφανέσταται, προδίδουσαι τὴν μαύρην ψυχὴν τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ.

Ὁ Ῥοῦμόνδος ἐπροσπάθησε δι' ἀστείονῆτων νὰ κατασφίξῃ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων τὰς ὁποίας εἶχεν εἰπεῖ, καὶ νὰ μνηδίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως τὸν ὅποιον μετεχειρίσθη προφέρων αὐτάς· ἀλλ' ἡ ἀστείότης του ἦτο ἀνεπιτήδευτος καὶ ἐστερημένη εὐφυίας. Μάτην ἐκανελάμβανεν, ὅτι ἡ φράσις ἐκείνη ἦτο συνήθης εἰς πολλὰς ἐπιστημονικὰς συζητήσεις, καὶ ὅτι ἡ Λουκία ἔπρεπε νὰ ᾔσκηται περὶ τοῦ ἔρωτός του, καθόσον αὐτὸς ὑπόσχετο ν' ἀπέχῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς φράσεως. Ἡ νεάνις τῷ παρατήρησεν, ὅτι δὲν ἦτο τόσον σαφὲς κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους.

— Δέκα μηνῶν σπουδῇ, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοῦμόνδος, φέροι μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἐνὸς νέου.

— Ὅρθως λέγετε, κύριε, δὲν εἴθε πλεον ὁ ἴδιος· μετεβλήθητε πολὺ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους.

— Πρὸς θελὸς μου, ἡ ὄχι; ἠρώτησεν ὁ σπουδαστὴς γελῶν καὶ χαριεντιζόμενος, διὰ νὰ διασφίξῃ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, ἥτις ἐκινδύνευε νὰ καταστήσῃ σοβαρά.

— Ὡ! ἐπειδὴ ἀστειεύσατε, κύριε, ὡς λέγω, εἰ μόνον πρὸς θελὸς σας. Τίποτε δὲν εἶναι ὠραιότερον τῆς ἀτμηλήτου ἐνδομασίας σας, ἥτις μολαταῦτα ἐμπεριέχει λεπτολόγον φιλαρτέκειαν.

Ἡ θερμὸς κρασία τοῦ λατινικοῦ σπουδαστοῦ ἦτο τροπικὴ αὐτὸ τὸ ἔτος. Ἐξαδέλφη μου, καὶ ἡσυχάσθην νὰ ἐλαφρύνωμεν τὴν ἐνδομασίαν μας ἀναλόγως τῆς ὑψώσεως τοῦ θερμομέτρου. Εὐτύχημα εἶναι, ὅτι μοῦ εἰπήτε ἰσως, ὅτι ὁ ὑδράργυρος δὲν ἀνέβη εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ἰππότου, προσέθηκε χαριέντως ὁ σπουδαστής.

— Ἐχετε πολὺ πνεῦμα, ἀπήντησε πικρῶς ἡ Λουκία.

Διατὶ, ἐξαδέλφη, ἀνέκραξεν ὁ Ῥοῦμόνδος, ὅστις βλέπων τὴν ἀποτυχίαν τῶν μέσων εἰς τὰ ὁποία εἶχε καταφύγει, καὶ αἰσθανόμενος τὰ πρὸς τὴν νεάνίδα σφάλματά του ἐπροσπάθει ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπαρίθμησην των, διατὶ, ἐξαδέλφη, δὲν ἐκράζεις τὴν γυνῶν σου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου;

— Θέλετε νὰ τὴν ἐκφράσω διὰ νὰ κάμνῃτε καὶ τῆς ἐπιθυμίας μου ταύτης τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἣν ὁποῖαν ἐκάμνῃτε καὶ τῶν παρητηρήσεών μου ἐπὶ τοῦ καπνοῦ; Ὅταν ἐξέρχεσθε ἀπὸ τῶν δωμάτων, ἀναγκάζεται τις ν' ἀνοίγῃ ὅλα τὰ παράθυρα.

Ἡ ἀπότομος αὐτῇ ἐπίπληξις πρεσβεῖα τὸν σπουδαστὴν εἰς μίαν τῶν προσφιλεστέρων αὐτοῦ ἔξεων. Ἦρχισε τότε νὰ εὐρίσκη, ὅτι αἱ ἐπιπλήξεις τῆς Λουκίας δὲν εἶχον πλεον κάμμιαν σχέσιν πρὸς τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον εἶχε πράξει καὶ τὴν μετάνοιαν τὴν ὁποίαν ἐξέφραζε. Ἐλαβε λοιπὸν ὕψος περιφρονητικὸν καὶ εἶπε.

— Εἴθε ἐπαρχιωτὶς, κυρία, καὶ ἔχετε δικαίον νὰ ἐξορίζετε τὸ εἶγάρον ἀπὸ τὰς ἀγροτικὰς εἰκίας σας. Ἐνῶ εἶναι γενικῶς παραδιδαγμένον εἰς ὅλας τὰς οἰκίας τῶν Παρισίων.

— Τὰ ἀλλόκοτα πηδήματα, τὰ ὁποῖα ἐκάμνῃτε εἰς τὸν χρόνον τὴν παρελθούσαν κυριακὴν, εἶναι θέβαια καὶ αὐτὰ τοῦ συρμού; Ἀποσιωπῶ δὲ τὰ...

— Ἐξαδέλφη, διακρίψατε; παρακαλῶ, τὸν παινηγυρὸν μου, εἰπὲν ὁ σπουδαστὴς σεβασθῶς. Δυνατὸν νὰ παρεσύρην εἰς μικρὰς τινὰς τρέλλας διὰ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον ἀπὸ ἐργασίαν ἐπίσκονον, καὶ ἰσως ἔκαμα κάμμιαν κακὴν στρεφὴν. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μικρὰ ἐξαφῆς πνεύματος, ἡ ὁποία τίποτε δὲν ἀφῆρεν ἀπὸ τὰς ιδιότητας τῆς καρδίας μου. Συγχωρήσατέ μοι, κυρία, νὰ ὡς εἶπω, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τις τὸν φίλον του, ὅταν διδῇ μεγάλην προσοχὴν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα ἐλαττώματά του.

— Εἴθε πολὺ μετριόφρων καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὰ ἀξιώματά σας, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, ἀνυψοῦσα τὴν φωνὴν τῆς εἰς τὴν φράσιν ἐλάχιστα ἐλαττώματα, τῆς ὁποίας ἀρτίως εἶχε κάμει χρεῖσιν ὁ Ῥοῦμόνδος. Ἡ Λουκία κατελάμβανεν, ὅτι εἶχεν ὠθήσει τὸν σαρκασμὸν πλεον τοῦ δέοντος· ἀλλ' εἶχεν ὀργισθῇ βλέπων, ὅτι τὰ σφάλματα τὰ ὁποῖα ἐπέπληττε εἰς τὸν Ῥοῦμόνδον, μετέβησαν ἀνεπαίσθητως εἰς αὐτήν. Ἡ φιλοφροσύνη τῆς λοιπὸν δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ πρῶτῃ. — Ὡ! κυρία Λουκία, εἶπεν ὁ Ῥοῦμόνδος, δὲν ἀνέχει εἰς ὑμᾶς, μοῦ φαίνεται, νὰ μοῦ κάμνῃτε δημοσίᾳ τοιαύτας παρατηρήσεις. Ὅστις ἐπικρίνει τοιοῦτοτρόπως ἑαυτοῦ ἀλλους, δεικνύει ὅτι δὲν εἶναι πολὺ μετριόφρων. Πρέπει τις νὰ ᾔσκηται ἐκτὸς πάσης μομφῆς διὰ νὰ πράξῃ, ὅτι ὁμοῖς ἤδη πράττετε.